

LBRIS

We know
books

Raymond Dextreit

Argila care vindecă

 Sens

CUPRINS

Preambul.....	8
Partea I: Ce este argila?	11
Argila e la originea primelor etape ale vieții pe Pământ.....	12
Un remediu polivalent.....	14
Argila în industrie și chimie.....	19
Proprietățile argilei.....	21
Partea a II-a: Ce argilă să folosim?	33
Compoziția argilelor.....	36
Principalele argile terapeutice.....	37
Unde se găsește argila?.....	42
Prezintă argila riscuri pentru sănătate?.....	43
Partea a III-a: Cum să folosim argila?	49
Folosirea argilei pe cale internă.....	50
Folosirea argilei pe cale externă.....	55
Partea a IV-a: Cazuri practice și mărturii de la A la Z	79
A.....	81
B.....	100
C.....	101
D.....	117
E.....	123
F.....	130
G.....	138
H.....	142
I.....	151

L.....	154
M.....	155
N.....	161
O.....	163
P.....	170
R.....	178
S.....	186
T.....	194
Ț.....	196
U.....	197
V.....	201
Z.....	206
Utilizare veterinară.....	209
Concluzie	217
Partea a V-a – Anexe	221
Anexa 1. Câteva amestecuri de ceaiuri în armonie cu argila.....	222
Anexa 2. Tratamente naturale complementare argilei.....	230
Anexa 3. Despre alimentație.....	262
Anexa 4. Sfaturi utile.....	272
Anexa 5. Informații suplimentare.....	284
Index	305
Bibliografie	311
Adrese utile	312
Despre Raymond Dextreit	313

Partea I

Ce este argila?

Termenului „argilă” îi corespund două definiții și concepții: pe de o parte este vorba despre o particulă, pe de altă parte este vorba despre un mineral.

În știința solului, sau geologie, denumirea de „argilă” înglobează mineralele care au o granulometrie inferioară la 2-4 micrometri, finețea acestui grăunte conferindu-i proprietăți de adsorbție și de plasticitate deosebite. Înainte de secolul al XX-lea specialiștii au convenit, din lipsa instrumentelor optice performante, ca în această categorie să fie clasate cristalele sau filitele a căror observare era dificilă cu ochiul liber.

Pentru terapeuți argila era o rocă sedimentară compusă din minerale specifice mai mult sau mai puțin hidratate și foarte fin divizate, în general silicați de aluminiu, de fier și de magneziu cu o structură în foițe, de unde numele de „filosilicați” (din grecescul *phullon*, foaie, și a latinescului *silis*, silix).

Argila e la originea primelor stadii de viață pe Pământ

Solul pe care mergem este alcătuit din roci. Având diferite consistențe (tari precum pietrele și pietricelele, mobile precum nisipul, plastice precum argila), acestea sunt formate dintr-o asamblare de cristale și de minerale. Aceste roci au rolul de suport pentru biosferă, acest ecosistem în care s-a dezvoltat viața.

În profunzimele Pământului, în ceea ce numim scoarța terestră, ele s-au format din magma întărită și răcită.

Fiind într-o evoluție continuă, rocile se formează și se deformează fără încetare. Aceste bulversări geologice, de-a

lungul unei perioade care s-ar fi putut întinde milioane de ani, s-au tradus prin evenimente provocate de căldura Pământului (metamorfism, transformare a unei roci sub efectul greutateii sau al căldurii, apariția lanțurilor muntoase...) sau activate de către energia solară (alterarea rocilor...). La suprafață, rocile sunt supuse unor constrângeri climatice puternice care le erodează, le mărunțesc în fragmente cunoscute sub numele de sedimente; de exemplu, grăunțele de nisip sunt rezultatul dezagregării cuarțului, iar rocile bogate în feldspat dau naștere argilelor.

Apa, fie că este de suprafață, fie de origine hidrotermală, joacă un rol foarte mare în eroziunea rocilor. În ambele cazuri, prezența sa este intim legată de cea a argilei. În timpul ciclului anotimpurilor se produce o eroziune mecanică datorată mai multor factori: alternanța dintre îngheț și dezgheț, acțiunea curenților de aer și a gheții. Combinat sau nu cu resturi de animale sau de vegetale – ceea ce specialiștii califică câteodată ca fiind „impurități” –, particulele rocilor cărate de vântul deșertului sau a cursurilor de apă se vor alătura bazinelor sedimentare (lacuri sau mediu marin), unde se vor depune în straturi, se vor densifica sub efectul propriei lor greutate, se vor tasa și vor sfârși prin a forma rocile detritice. Acumulările sedimentare pot, de asemenea, rezulta din proiectarea deșeurilor (cenușă...) vulcanice, modelate în mod considerabil de către apele curgătoare: sunt roci piroclastice (fracturate de focul vulcanilor). Aceste roci exogene (ele se găsesc pe partea exterioară a scoarței terestre) fac parte din grupul rocilor sedimentare. Argilele provin, în principal, din descompunerea rocilor pe bază de silicați precum șistul, granitul și gnaisul. Ele sunt, prin urmare, o materie naturală.

Un remediu polivalent

De-a lungul timpului, argila pare să le fi fost de mare ajutor oamenilor, care au folosit-o foarte mult și în diversele industrii. De la construcția primelor adăposturi „întărite”, iar mai apoi la realizarea diferitelor ustensile de bucătărie, de stocare, de șemineuri, de obiecte decorative, de tăblițe pentru scris și pentru desen, pentru mumifiere. Astfel, argila a rămas tot timpul „lipită” de om, omniprezentă, în funcție de evoluția acestuia.

Împreună cu soarele, aerul și apa, a căror principii vitale le captează, ea este unul dintre cei mai puternici factori de regenerare fizică. Prin urmare, ne putem întreba cum se face că această putere a fost ignorată atât de multă vreme? Și totuși, se pare că nu a fost întotdeauna așa, și că mulți înaintea noastră i-au acordat încredere. Dacă Egiptenii o foloseau pentru mumifierea corpurilor, este pentru că îi cunoșteau deja principiile purificatoare și e aproape sigur că folosirea ei nu era rezervată doar defuncțiilor.

„Vechii medici Egipteni preluau din solul mineral alaunul, crisocolul, orpimentul, piatra din Memphis, argila din Nubia...” (*Istoria culturală a bolii*, Marcel Sendrail, Ed. Privat, 1980).

Pentru tratarea fracturilor, Grecii din Antichitate utilizau benzi întărite cu un strat de pastă de argilă cu care ghipsau fractura. În Egipt, în vremea faraonilor, farmacopeea cuprindea și argila din Nubia.

Încă de la începutul erei creștine se menționează folosirea unui pământ din Lemnos. Medicii vechi nu disprețuiau folosirea acestuia, unii, precum Grecul Dioscoride (cca. 20-90 d.Hr.), îi atribuiau „o forță extraordinară”. Celebrul anatomist

Galien (129 - cca.216 d.H.), la fel ca „Printul Medicilor”, Persanul Avicena (980-1037 d.H.), ar fi vorbit despre acesta în termeni foarte elogioși. Cu mult înaintea lor, naturalistul roman Pliniu cel Bătrân (23-79 d.H.) îi consacra un capitol din *Istoria Naturală*.

Dar toate acestea sunt foarte îndepărtate și am putea presupune că cei din vechime foloseau argila în lipsa unei medicații mai active. Cu toate acestea, argila e din nou în vogă, revelând dezinteresul bolnavilor pentru medicina chimică. Naturopații germani – Sebastian Kneipp, Louis Kuhne, Adolf Just, Emanuel Felke etc., sunt cei care au contribuit cel mai mult la această renaștere a folosirii argilei în cadrul tratamentelor naturale, a căror fidel adept a fost întotdeauna Mahatma Gandhi.

Preotul Kneipp recomanda frecvent amestecul de argilă și de oțet natural pentru cataplasme și împachetări. În anumite zone rurale de la noi această utilizare a supraviețuit, dar mai ales pentru tratarea animalelor. Când unul dintre ele era grav bolnav, acesta era uns cu o pastă făcută din argilă și oțet.

La sfârșitul vieții sale, Kneipp a transmis indicații prețioase despre argilă unui alt naturopat, fost librar, Adolf Just; sub impulsul său, folosirea argilei pentru tratamente a luat un mare elan și astfel pământul lui Just, numit și „Luvos”, a început să fie foarte cunoscut și apreciat. La începutul secolului al XX-lea, un medic berlinez, Profesorul Julius Strumpf a folosit-o cu succes împotriva holerei asiatice.

În timpul Primului Război Mondial, soldații ruși primeau 200 g din partea autorităților militare (după Wacker) și, de asemenea, era adăugată în muștar în anumite regimente franceze care au fost astfel scutite de dizenteria care făcea

ravagii în regimentele vecine. Pe timpul cavaleriei, armata o folosea pentru uz veterinar. Când caii erau afectați de gangrena copitelor, erau puși într-un grajd în care solul era lucrat și menținut umed pentru a se forma un noroi în care se bălăceau. Animalele se duc din instinct către noroiul din argilă pentru a-și găsi remediul care să le vindece bolile; numeroși observatori au confirmat acest lucru. Dr. Emile Gromier a spus povestea unui elefant, „Fil” care, ca și congenerii săi, făcea purgații cu marnă silico-magneziană și se ungeau cu noroi.

Grație animalelor se descoperă adesea pământurile radioactive, pe care acestea le folosesc foarte mult în caz de necesitate. Poate mai există, încă, o importantă stațiune balneară în pădurea siberiană din Ussuri, a cărui pământ are proprietăți curative, descoperite în urma observării animalelor rănite, mistreți, cerbi, căprioare etc., care veneau să se tăvălească în nămolul binefăcător. Toți cei care iubesc natura și tot ce se întâmplă în ea, vor fi într-o zi sau alta martorii unor astfel de acte.

La popoarele zise „primitive”, pentru că trăiesc într-un strâns contact cu natura, folosirea argilei este la ordinea zilei. Sunt numeroși geofagii, de-a lungul și latul lumii, în Mexic, în India, în Sudanul anglo-egiptean, în America de Sud, popoarele Orinocoului de Sus, ale râului Casiquaire, ale râului Meta și ale Rio Negro-ului, care frământau pământul, făceau biluțe din el, îl uscau și îl coceau când voiau să-l mănânce. Gandhi recomanda cu căldură folosirea acestora. Cu toate acestea, geofagia rezultă dintr-o anumită pervertire alimentară sau este consecința unei stări latente de foamete, de unde carențele provenite dintr-un astfel de comportament, care n-ar trebui să fie încurajat.

În Antile se cunoștea odată o argilă comestibilă, iar acest lucru se întâlnea și în alte locuri de pe glob, unde copiii și femeile însărcinate consumau această argilă după placul inimii.

Acest lucru se întâmplă în Malaezia, unde este consumată o argilă numită *ampo*; în Spania și în Portugalia există o argilă galbenă numită *bucaro*, care este aseasonată cu mirodenii și cu ardei iute; în India, la Calcutta și în Bengal, se vindeau mici cești de argilă care se mâncau împreună cu conținutul acestora.

Claude Levi-Strauss menționează anumite specii de albine din Amazonia, printre care se numără și albina *mandasaia* (*Melipona quadrifasciata*), care „fasonează”, prin frământarea cerii pe care o secretă și a argilei pe care o adună în acest scop, un fel de „ulcele rotunjite” cu un volum care variază de la 3 la 15 cm³, în număr suficient de important pentru a furniza o recoltă de mai mulți litri de miere delicios parfumată (*Mythologiques*, t.II; *Du miel au cendres*, Ed. Plon, 1967 – *De la miere la cenușă*).

În Statele Unite, în apropiere de Saint-Louis, în Missouri, amatorii veneau să adune o argilă albă, pe care o cărau cu sacii, după ce mâncaseră din ea la fața locului.

În Ghana și, în general, în toată Africa occidentală, se cunosc diferite feluri de argilă (*ewole, hyrew, hyrie, ayelo, wo*) adunată de pe malurile cursurilor de apă, sau găsite în adâncurile solurilor din preajma dealurilor.

Onctuoasă când este înmuiată cu apă, această argilă se prezintă, atunci când este uscată, fie sub forma unui bloc de rocă, fie sub formă de pudră de culoare alb-gri, fără gust și fără miros, i se recunoaște valoarea medicală, fiind adesea folosită în terapia indigenilor.

„Anumite argile din Sumatra servesc drept remediu împotriva diareilor grave, în timp ce altele, din Java, au rol de purgative. Pământul termitierelor este un remediu infailibil pentru toate infecțiile intestinale din Filipine, dar în Sudan acesta este considerat cel mai eficace împotriva sifilisului. Femeile gravide încep să consume acest pământ pentru a-și satisface poftele sau pentru că sunt convinse că aceasta le poate ușura grețurile și le ajută la naștere și dau forță copilului.” (Lyall Watson – *Maimuța omnivoră*, Ed. Stock, 1973).

Pentru igienă și îngrijirile pentru frumusețe, în Africa de Nord se folosește argila locală numită *ghassoul*.

Medicii elvețieni și germani nu tratează cu dispreț folosirea acesteia, iar la Davos, un important centru elvețian de fiziologie, bolnavii erau adesea tratați cu argilă. Tot toracele era uns cu pastă caldă de argilă, iar bolnavul era lăsat toată noaptea împachetat în acest fel. Acest tratament era preluatul unor vindecări miraculoase.

Sub numele de „nămol de Couteliers”, aceasta era folosită în anumite regiuni din Franța – și poate mai este folosită și astăzi – ca tratament al arsurilor de gradul 2 și 3. Ea este cunoscută și sub numele de Luvos, silicat de alumina, caolin coloidal, bolus alba etc.

În ultimii ani, folosirea ei în Franța în scopuri terapeutice s-a extins atât de mult, încât este posibil să aducem argumente asupra proprietăților ei. Să menționăm în trecere experiențele tratamentelor rănilor cu aluminiu; or, argila este compusă în mare parte din silicat de alumina. Acțiunea ei cicatrizantă datorată aluminei este și mai crescută, dat fiind că elementele ce o compun au rămas într-un dozaj natural.

Argila în industrie și chimie

Atât de departe cât se poate întoarce în timp memoria oamenilor, argila a servit drept materie primă pentru conceperea materialelor, ustensilelor, locuințelor. Mai apoi, inovațiile au permis, grație cunoașterii mai aprofundate a proprietăților ei, să i se găsească noi întrebuintări practice și să se modernizeze modurile tradiționale de folosire a acesteia.

Cu mai multe secole înaintea erei noastre, Chinezii foloseau anumite argile pentru decolorarea uleiurilor grase. M.C. Alexanian, Doctor în fizică, care a revelat acest fapt, adaugă că Egiptenii, Grecii, iar apoi Romanii, cunoșteau perfect proprietățile degresante și decolorante ale argilei. Frescele de la *fulonica*¹ din Pompei îi înfățișează pe spălătorii romani cum frământă cu picioarele lenjeria în apa argiloasă, de unde vine și numele de *argilă smectică*², care provine din zăcămintele fosile de plante acvatice microscopice din familia algelor: diatomeele³.

Pentru decolorarea uleiurilor, atât cele minerale cât și cele vegetale, se folosesc de foarte mult timp diferitele tipuri de argilă (atapulgita, sepiolita, haloizita, ilita, clorita etc.).

În S.U.A. se folosesc 3 500 000 de tone de argilă smectică (*terre à foulon*) pe an pentru tratarea produselor petroliere. În Africa de Nord se extrag mai mult de 110 000 tone de bentonită, utilizată în mare parte în industria petrolului. Silicat natural, argila servește drept catalizator în geneza

¹ Spălătoria (n.ed.)

² Argilă care scoate grăsimile (n.ed.).

³ Clasă de alge microscopice monocelulare brun-gălbui, cu corpul închis între două valve silicioase, de forma unui capac de cutie (n.ed.).

petrolului, determinând un șir de transformări ale diferitelor materii organice.

În industria petrolieră, esențele de „cracking”⁴ sunt purificate prin trecerea sub presiune a unei argile absorbante. Tot grație argilei, „crackingul catalitic” permite transformarea motorinei în benzină combustibilă lichidă, apoi într-un gaz polimerizabil utilizat în fabricarea cauciucului sintetic și a altor produse.

O altă argilă, caolinul, este folosită ca întăritor în fabricarea cauciucului natural, al anumitor cauciucuri sintetice, al materiilor termoplastice (rășini vinilice), al vopselelor antiacide, al săpunurilor cu hidrocarburi etc.

În general, argila opune o rezistență remarcabilă reactivilor chimici; doar cei mai puternici o pot ataca.

În China s-a descoperit o nouă materie primă pentru a fi introdusă în compoziția porțelanului. Este vorba despre o piatră, sau mai degrabă o cretă, numită *hoa-t'che*, din care medicii chinezi fac un fel de infuzie, despre care ne asigură că este rezolutivă, aperitivă și răcoritoare. Ei o pulverizează și amestecă șase părți din această pudră cu o parte de lemn dulce; pun totul într-o cană mare cu apă rece pe care o administrează bolnavului. Ei pretind că această băutură „răcorește sângele și temperează căldura interioară”. Muncitorii folosesc această materie în calitate de caolin (deci, ea este o argilă). Este numită „hoa” pentru că este lipicioasă, semănând într-un anume fel cu săpunul.

⁴ Cracare - Procedeu industrial de descompunere la temperaturi și presiuni înalte a unui compus organic în molecule mai simple, folosit mai ales în industria petrolieră (n.ed.).

Proprietățile argilei

Câteodată vom observa o similitudine aparentă între acțiunea argilei și cea a unor medicamente, mai ales antisepticele. Această similitudine nu este decât aparentă, căci există o diferență fundamentală între acțiunea argilei și cea a antisepticelor chimice. Orice produs chimic este un produs mort care acționează orbește și distruge fără considerație atât ceea ce e bun, cât și ceea ce e nociv, ceea ce e sănătos și ceea ce e nesănătos, ceea ce e util și ceea ce e inutil. Poate că germeii nefaști sunt distruși, dar nici elementele de reconstrucție nu sunt scutite, iar țesuturile și rănilor tratate se reconstituie într-un ritm mult mai lent decât cele care nu sunt tratate.

În cazul argilei lucrurile se petrec cu totul diferit; căci ea este o substanță vie, deci, prevăzută cu acea inteligență a naturii pe care Dr. Alexis Carrel ne-a arătat-o demonstrând că celulele izolate puteau reproduce edificiile care caracterizează organele. „Dacă, scrie acesta, dintr-o picătură de sânge plasată în plasmă lichidă, încep să se scurgă ca un pârâu câteva globule roșii, antrenate de forța gravitațională, în jurul acestui pârâu se vor forma imediat niște albi. Aceste albi se acoperă în curând cu filamente de fibrină, iar pârâul devine un tub în care globulele roșii trec ca într-un pârâu sanguin. Apoi leucocitele se vor așeza la suprafața acestui tub, îl vor înconjura cu prelungirile lor și îi vor da aspectul unui capilar prevăzut cu celule contractile. Astfel, globulele sanguine vor forma un aparat circulator, chiar dacă nu există nici inimă, nici circulație, nici țesuturi care să fie irigate. Celulele seamănă cu niște albine care-și construiesc alveolele geometrice, își fabrică mierea, își hrănesc embrionii, ca și cum fiecare dintre ele ar cunoaște matematica, chimia, biologia și ar acționa în interesul întregii comunități. Această tendință a

formării de organe plecând de la elementele lor constitutive este, ca și aptitudinea socială a insectelor, o informație disponibilă prin observație directă imediată. Ea este inexplicabilă cu ajutorul conceptelor noastre actuale”⁵

Știința vrea să explice totul, și aceasta pornește dintr-un sentiment perfect uman, dar trebuie să recunoaștem cu umilință că multe dintre datele problemelor existente sunt greu de interpretat pentru noi, ca oameni simpli. Să observăm, să constatăm, să înregistrăm, și să admitem. Să acceptăm faptele, chiar dacă nu cunoaștem geneza acestora. Și realitatea este aceasta: argila acționează cu discernământ, blochează proliferarea microbilor sau a bacteriilor patogene, adică a tuturor corpurilor parazite, și favorizează reconstituirea sănătoasă a celulelor.

În mod incontestabil, este o forță inteligentă, binefăcătoare, pe care doar dacă ați experimentat-o îi puteți concepe amplitudinea acțiunii. Tratată cu argilă, o rană purulentă se vindecă într-un ritm uluitor.

Un alt fapt: argila merge acolo unde este răul. Utilizată pe cale internă, atât pe cale orală, anală sau vaginală, argila se dirijează spre focarul morbid și se fixează acolo câteodată timp de câteva zile, pentru ca, în final, să ducă spre evacuare puroiul, sângele bolnav etc.

Cu cât argila a fost mai mult expusă la soare, la aer, la ploaie, cu atât ea este mai activă; este o lecție experimentală. Este ceea ce permite argilei să absoarbă și să înmagazineze o cantitate notabilă de energie din celelalte elemente, mai ales din cea a soarelui. Este probabil ca particulele sale infinite de mici să constituie tot atâția condensatori care pot elibera energia reținută, când un pol contrar o atrage. Cu toate acestea, trebuie

să menționăm că și atunci când a fost extrasă direct din sol și a fost utilizată fără o expunere prealabilă la lumină, argila posedă deja o mare parte din proprietățile sale uluitoare. Acestea sunt de neînlocuit pentru întreținerea vieții cavernicolelor. Locuitorii cavelor, în special anumiți creveți (Niphargus), nu se pot reproduce și dezvolta decât în argilă. Aceste animale se descompun și mor dacă sunt private de argilă, în timp ce pot rezista mult timp dacă sunt private de hrană.

Pentru toate iritațiile, ulcerările, sau chiar ulcere (sau chiar cancer), ale organelor digestive, argila constituie un pansament, nu neutru, așa cum sunt toate „pansamentele” obișnuite, ci extrem de activ, eliminând celulele distruse și activând reconstrucția lor. În plus, proprietățile coloidale ale argilei acționează ca deterșive și elimină toate substanțele nocive.

Aceeași acțiune blândă, absorbantă și cicatrizantă se va manifesta și în cazul enteritelor, a dizenteriei, amibiene sau de alt tip.

Toate acestea reprezintă acțiunea directă, imediată, din tot canalul digestiv; dar activitatea argilei, oricât de interesantă ar fi ea în acest domeniu, merge mult mai departe. Argila nu vindecă doar constipația sau diareea, ceea ce nu este deloc puțin, ci ea acționează asupra tuturor organelor, în tot organismul.

Munca sa de epurare se continuă în sânge, pe care-l curăță și-l îmbogățește. Aceeași linguriță de argilă poate vindeca o furunculoză rebelă și o anemie tenace. Furunculoză se explică prin puterea ei absorbantă, dar cum explicăm efectul ei asupra anemiei? Conține oare argila o cantitate de corpi minerali, în special fier? Nici măcar. Ea este constituită în special din silicat de alumina, a cărei putere cicatrizantă este demonstrată medical prin experiențele cu aluminiu; ea mai conține, dar într-o proporție mai mică, calcar, magnezie, sescvioxid, fier etc.

⁵L'Homme, cet inconnu - Alexis Carrel, Plon, 1935 („Omul, acest necunoscut” - o găsiți pe www.sens.ro)